

LUPION (5) *part praet pass*

łupion (3), **łupiony** (2).

-ón, -ony.

sg m N (praed) łupión (3); -ón (1), -(o)n (2). *ϕ G* łupioného (1). *ϕ pl N m pers* łupieni (1).

Sł stp s.v. łupić, *Cn brak*, *Linde XVII w.:* *niełupiony s.v.* łupić.

Odzierany z zewnętrznej powłoki (5) : Ná przyłcz końłki nátłukłzy łupioného czófnku/ włoż go w miód/ włoż téż ładz łófnowych/ y łádlá ftárého *SienLek* 184v.

Wyrażenie: »z skory łupion« (1): Marsias, Ieden z Satyrów który fie Bogu Apollinełowi w łpiewaniu/ piskaniu y ynłych mułikách przeciwić chciał/ á przeto był od niego z skóry łupión *Mącz* 210c.

Przen: Prześladowany, gnębiony (3) :

Szeregi: »łupion i karan« (1): ci co kościoły y rzeczy Bozkie połupili/ y P. Bogá odłtąpili/ łupieni y karáni być máią. *SkarKazSej* 686a.

»(u)trapion i łupion« (2): Ták iż w południe będziefz mácał iáko flepy w ciemnościách/ á drogi twe nie będać fie łzczęścić/ zázwdy będziefz trapion y łupion [*oppressus et direptus*]/ á nikt nie będzie coby cię odiać miał. *BibRadz Deut* 28/29, *Deut* 28/33.

Cf **LUPIC**